

Maria Ferriol de Ciurana, joventut i carrera

La veu i la música són creacions d'alta sensibilitat que es poden admirar i aplaudir des d'una còmoda butaca. Però abans que s'alci el teló, molt abans, hi ha una carrera que s'ha hagut de fer amb convicció i fermesa, invertint-hi un temps llarg que abraça tota la joventut. Les interioritats d'una carrera artística recorden la dita oriental que adverteix que els camins fàcils no van enlloc.

Text > JORDI DALMAU

Fotos > ARXIU MARIA FERRIOL

Al'edat de tres o quatre anys, Maria Ferriol ja cantava de manera espontània, tant o més com feia els deures per aprendre a llegir i escriure. A casa seva la sentien cantar contínuament i en prenien nota: la van portar a fer cant a l'Escola Municipal de Música de Girona. Als sis anys Maria Ferriol va superar la prova d'ingrés a la coral Geriona. Han passat molts anys i ella en conserva un record molt sòlid: «Mai podré oblidar l'acolliment de la coral Geriona i la valoració i l'estímul que em va donar la directora, Imma Pascual, aconsellant-me que estudiés la carrera de cant».

L'etapa de l'adolescència la recorda entre amics, com un temps esplèndid, d'aprenentatges continus, de treure emocions enfora; recorda la seva veu segura, una via d'escapament artístic i personal. Cantava a diverses corals juvenils, feia moltes amistats i el pas del temps li ha confirmat el valor de l'afinitat entre aquells nois i noies, que s'han dedicat gairebé tots professionalment a la música. Mentrestant, Maria Ferriol, a més del cant, també estudiava un instrument, l'oboè. «I tots els aprenentatges», diu, «els he seguit amb satisfacció. Al meu costat he tingut uns professors excel·lents que ara formarien una llista molt llarga».

Després aquesta vocació va quedar molt més definida: «Devia tenir setze anys quan, ben lliurement, em trobava cantant, allà on fos, obres de lírica, àries d'òpera, cosa que vaig entendre com un símptoma, i en un moment donat em vaig afermar decidida i em vaig dir: jo seré cantant d'òpera». Però decidir-se per cantar òpera és tota una altra cosa: «La carrera exigeix molt, són estudis molt superiors, però jo n'estava i n'estic molt convençuda».

Amb divuit anys acabats de fer va trobar plaça al Conservatori d'Utrecht (Holanda), després de buscar consell i assessorament. Maria Ferriol parla dels anys d'estudi a Utrecht amb una especial sensibilitat, en té un càlid record. «La primera època d'estada allà la recordaré sempre,

Amb divuit anys acabats de fer, va trobar plaça al Conservatori d'Utrecht

té una certa grisor. L'hivern nòrdic és dur, no coneixes ningú, però convé sortir de casa. Tot això fa créixer personalment. Recordo aquells primers dies a Utrecht, quan anava amb una maleta i una bicicleta, dormint en un sofà provisional, i l'endemà buscant l'Ikea més proper per procurar-me alguns mobles.» Les classes eren intenses, el primer any només hi coneixia una persona, després va viure amb altres alumnes del conservatori. Durant el curs «et pots encallar com a estudiant; sents un cert col·lapse, no veus avenços. Estudiar música és treballós, la recompensa no es veu; has de tenir la convicció del teu creixement, encara que no el vegis».

Dels dos anys de carrera a Utrecht recorda especialment la professora Charlotte Margiono, amb qui va tenir una relació tan eficaç i confiada que, quan la professora va deixar la seva aula d'Utrecht, Maria Ferriol també es va acomiadar d'aquell conservatori i va retornar a Catalunya per ingressar al Conservatori del Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

Durant dos anys més, va completar el grau superior de cant amb el professor Eduard Giménez, que havia estat deixeble d'Alfredo Kraus, i amb una altra professora que li mereix un gran record: Anna Ollet, pel grau d'excel·lència. També es va incorporar al Cor Jove de l'Orfeó Català: «Va ser una temporada molt gratificant. Per tot plegat, els incomptables assaigs, les actuacions apoteòsiques. Cantar al Palau de la Música Catalana és una experiència molt emotiva, inoblidable».

Segons explica, és necessari viure la vocació del cant amb gran intensitat perquè la veu humana té en potència una gran reserva d'expressió de bellesa, però cal treballar-la a partir d'unes realitats corporals que han d'actuar conjuntament: la constitució física i personal, la respiració, l'estudi postural, la boca, que de vegades necessita corregir-se amb intervencions d'odontologia o ortodòncia. La veu és un producte molt elaborat de tot el cos humà.

Ben aviat s'enfrontarà a un repte vital: l'entrada al Cor del Gran Teatre del Liceu

«I per damunt de tot aquest treball integral, molt personal», afegix, «les noies sabem que per fisiologia la veu femenina no acaba de madurar fins a l'edat de trenta anys, per més que tu hagis fet tots els deures».

Maria Ferriol està en plena realització d'un treball fort i, evidentment, vocacional, que honora la seva joventut. Ha participat en diversos festivals i concerts de música de cambra, tant com a solista com formant part de duos i trios reconeguts. Una de les últimes actuacions ha estat a l'Auditori Palau de Congressos de Girona, interpretant peces de Bach, amb l'Orquestra Simfònica de Girona i el Cor de Cambra de la Diputació.

Ben aviat s'enfrontarà a un repte vital, l'entrada al Cor del Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Es tracta d'unes proves de molta duresa: «Hauré de competir amb una nombrosa concurrència d'alta preparació, que arriba de totes les parts del món».

Hi ha un concepte que ha expressat Maria Ferriol i que mereix ser repetit i conservat: «Tot això fa créixer». És un excel·lent recordatori per a tothom qui ha de començar o continuar el traçat d'un camí llarg.

